

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

ผู้เหนือเรายังมี

ไปในงานศพหลวงพ่อกา โคราช มีแต่เหตุการณ์ ตูลักษณะเหตุการณ์จะเกี่ยวกับการคอยทำลายเรา มันก็แปลกอยู่นะ คนชั่วเต็มแผ่นดินไม่ไปทำลาย เราไม่ปรากฏว่าทำชั่วอะไร แล้วเหตุใดจึงมีแต่เรื่องคอยทำลายอยู่ทุกซอกทุกมุมแปลกอยู่ จิตใจมนุษย์นี้ต่ำทรามเอามากทีเดียว เห็นของชั่วเป็นของดี เห็นของดีเป็นของเลวไปแล้วจิตใจมนุษย์เรา

ตั้งแต่เมื่อวานนี้มาอ่อน ร่างกายอ่อนแทบจะเคลื่อนไหวไปมาไม่ได้ มันเป็นอย่างไรก็ไม่รู้ ตอนค่ำจะเดินไปไหนมาไหนในบริเวณวัดนี้ก็ก้าวขาไม่ออกแล้ว เมื่อเช้านี้เดินออกไปข้างนอกก็เพื่อจะยัดเส้นยัดสาย ออกไปนี่ก็จะกลับเข้ามาไม่ถึงวัด แนะ แปลกอยู่นะ มันหมดกำลัง กลับมาจากเขาใหญ่นั้นละเมื่อวาน อ่อนมาตลอดเลย

ธาตุคนแก่เอาแน่ไม่ได้ละ เวลามันจะเป็นก็เป็น อย่างเมื่อวานจนกระทั่งกลางคืนเคลื่อนไหวไปไหนไม่ได้ อ่อนหมดเลย จนกระทั่งเมื่อเช้านี้ อย่างนั้นละบเวลามันจะเป็น คนแก่เอาแน่ไม่ได้ ให้พร

เป็นอย่างนั้นละลูกศิษย์เรา จะไปไหนยั่วเยี้ยๆ อย่างมายุ่งนะต่อไปนี้ เรานูโลมเต็มที่แล้วนะ ไปไหนแห่ไปๆ แห่ไปหาอะไร เราไม่มีนิสัยอย่างนั้นนะว่าจะไปปั๊บบไปเลยมาเลยๆ เราเป็นอย่างนั้น อันนี้แห่ไปแห่มา ยุ่งมากนะ เพราะแต่ละคนๆ มีเรื่องติดตัวๆ รวมแล้วก็เรื่อง ยุ่งไปหมด ใครอย่ารุ่มเรานะต่อไปนี้ แล้วนิสัยไม่อำนวยความสะดวกไม่อำนวยความสะดวก ที่แห่ไปเป็นเรื่องของกิเลสทั้งนั้นแหละ ไปแล้วยุ่งไปหมด คนหนึ่งยุ่ง คนสองยุ่ง คนสาม สี่ ห้า ยุ่งไปหมด รวมกันแล้วกองยุ่งใหญ่ เราต้องเป็นกังวลรับผิดชอบคือเราคนเดียว ไปก็ค้นก็ตามรถ ความรับผิดชอบอยู่กับเราคนเดียว เราแบกหมดเลยพวกที่ตามไป

อย่ารุ่มตามนะแต่ต่อไป มันพิสดารเอาเหลือเกิน ชัดต่อนิสัย ชัดต่อธรรมเอามากมาย แต่เราก็ฝืน ปล่อยไปบ้าง พอว่าจะไปไหนแห่ตามๆ อะไรก็ไม่รู้ ชัดต่อนิสัยเราก็ฝืนเอา นิสัยและธรรมว่าจะไปปั๊บบไปเลย มาเลยไปเลย อย่างนั้นนะเรา พอพูดอย่างนี้ก็คิดถึงแม่ชีแก้ว แปลกอยู่นะ แม่ชีเขาอยู่ฟากบ้านทางโน้น บ้านอยู่จุดศูนย์กลาง วัดเราอยู่ทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือ ปรกติก็อย่างนี้ เราจะไปไหนมาไหนเราไม่บอกใคร เราจะไปของเรา พอใส่ของเสร็จแล้วเราเตรียมไป ไปละ ออกทางนี้ไปเลย สำนักเขาก็อยู่นั้น สักเดียวบอกลูกน้อง...แม่ชีแก้ว ไปแล้วนะวันนี้ ไปแล้ว มาดูไปแล้วจริงๆ อย่างนั้นนะไม่มีผิด แม่ชีแก้วแกบอกอะไรไม่ผิด เราไปเลย เราไม่ยุ่งกับใคร ไปแล้วเราไปเลย อย่างหนึ่งก็แยมออกมาว่าเย็นหมดเลยแถวนี้ บางที่แกก็แยมออกมาว่าเย็นหมดเลยแถว

นี้ แน่แปลกอยู่ ครั้นมาก็ว่าอย่างหนึ่งก็จวนถึงแล้ว มาแล้ว พอมาถึงแล้วมาถึงแล้ว แกลอยู่นุ่น

ตอนเช้าก็หุงข้าว.แล้วจับหมากมา ธรรมดาเขาไม่ทำ เวลาเรามาเขาจะเอาข้าวมา แล้วหุงข้าวหม้อเท่านั้น เราก็ถามหุงข้าวหุงทุกวันหรือ ไม่ได้หุงทุกวัน หุงเฉพาะท่านมา แล้วทราบได้อย่างไรเรามา คุณแม่บอก มาถึงแล้ว แม่ย่ามากนะ เขาอยู่นุ่นเรามาถึงวัด ทางนี้ บ้านอยู่ตรงกลาง เรามาของเราทางนี้เข้าวัดในป่า ไม่บอก มาถึงแล้ว แน่แปลกอยู่ นะ อันนี้ไม่ผิด พอเราออกไปแล้ว ฉันทิ้งหั้นเสร็จแล้วไปแล้ววันนี้ แม่ย่ามาก อย่างมากแกก็บอกเหินหมดแถวนี้ แกว่าเหินหมดแถวนี้ อย่างหนึ่งก็ไปแล้ว ให้คนไปดูไปแล้ว ไม่มีผิดละถ้าแกได้พูด อันนี้แม่ย่ามาก เวลาเรามาถึงบอกว่ามาถึงแล้ว ตอนเช้าหุงข้าวแล้ว มันอยู่คนละฟาก

นี่ละความรู้เห็นใหม่ละ อันนี้แม่ย่ามากนะแกไม่เคยคลาดเคลื่อน ถ้าว่ามาแล้ว มา มาถึงแล้ว เราไม่เคยเกี่ยวกับใครเราจะไปไหนมาไหน แต่เขาก็รู้ของเขาอย่างนั้นละ แปลกอยู่ ที่ไล่แกลงจากภูเขา รู้สึกแกแม่ย่ามาตั้งแต่ต้น อันนี้ได้พูดเราก็พูดเสีย คือ ออกพรรษาปีนั้น เอ้อ ปีนี้จะมีครูบาอาจารย์มาโปรดทางห้วยทรายเรา มาคล้ายคลึงกัน กับญาท่านมัน ญาท่านหมายถึงความเคารพมาก คือเท่ากับญาท่านมา คล้ายคลึงกัน ปีนี้ละจะมา พอใครมาคนก็ไปดู ไซ้ใหม่ ไม่ใช่ บอกไม่ใช่ๆ

ระยะนั้นเราก็ไปถึงพอดีบ๊อบเลย ไปดู ไซ้ใหม่ ไซ้ ทั้งปวดหนักทั้งปวดเบา มัน เป็นอะไรไม่รู้ละ มันเป็นในธาตุในชั้นนี้ คือมันลงใจมันยอมรับ พุดง่าย ๆ ทั้งปวดหนัก ทั้งปวดเบา ไซ้แล้ว แต่คอยฟังท่านจะสอนพวกเราหรือเปล่าคอยฟังก็แล้วกัน บทเวลาไล่แกลงจากภูเขาร้องให้อี้ๆ ลงไปจากภูเขาสอนหรือไม่สอน แต่แกทางความรู้แปลกๆ ต่างๆ แกแก่ๆ พอว่าญาท่านท่านห้ามไม่ให้ภาวนาเรารู้ทันทีนะ ต่อไปจะมีคนมาสอน แน่ท่านก็บอกไว้ด้วย ต่อไปจะมีคนมาสอน มีพระมาสอน ก็พอดีเป็นจังหวะหลังจาก นั้นท่านก็มรณภาพไปแล้วเราก็ไป เขาเล่าให้ฟัง เราไม่รู้โอ้ไหนโอ้ไหนอะไร

นั่นละตอนที่แกรู้ความรู้ความเห็นของแกนี้ พวกเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม พวกเปรตพวกผีเห็นหมดนะ ไม่ใช่เล่นๆ ผีที่ไล่กรงไว้ก็มี แกพูดพิสดารมาก ในพวก จำนวนผียังมีกรงขังผีอีก แกเข้าไปดูหมด แล้วทำไมผีพวกนี้จึงต้องเข้ากรงไว้ ผีพวกนี้เป็นผีอันธพาล ปล่อยไม้ได้มันอาละวาดผีทั้งหลาย แกไปดู เป็นอย่างนั้นละ ที่นี้แกติดนะซี ภาวนาวันไหนถ้าไม่ออกธรรมาเห็นสิ่งนั้นสิ่งนี้นั้นเหมือนไม่ได้ภาวนา เรารู้แล้ว ก็เหมือนเราเดินไปที่ไหนมันก็เห็นๆ เป็นธรรมดา ไม่ใช่เรื่องแกกิเลส เรื่องแกกิเลสแกไม่สนใจ แกไม่รู้ แกก็ติด ชัดกันจนกระทั่งเถียงกันกับเรา ดีไม่ดีแกจะยกแกว่า เป็นอาจารย์เราด้วยซ้ำไป

นั่นละตอนได้โล่งภูเขาร้องไห้ พอเห็นว่าห้ามไม่อยู่ ไม่อยู่ก็ชดกันละชิ คือบอกเป็นระยะ ๆ ะยะนี้ก็ได้ไม่ได้ เอาๆ แสบขยับเข้ามาอีก ะยะนี้ก็ยังไม่ได้ ถึงระยะสุดท้ายก็ยังไม่ได้ ไม่ได้ก็โล่งภูเขา ร้องไห้ลงไป จึงไปได้สติ ลงภูเขา เราก็มอบกายถวายตัวกับอาจารย์องค์นี้แล้วทำไมไปแล้วถูกท่านโล่งภูเขา เพราะเหตุผลกลไอะไรท่านถึงไล่นั้นเอาละนะ ไม่ใช่เราไม่ฟังคำของท่านหรือ เราอดตีอดแค้นกว่าท่านท่านไล้ก็เหมาะแล้ว ถ้าว่าถือท่านเป็นครูเป็นอาจารย์ฟังเสียงท่านสอนบ้างซิเนะ เอาๆ ที่ท่านสอนเอาไปปฏิบัติดูซิเป็นอย่างไร เอาไปปฏิบัติมันก็ลงจำเท่านั้นเอง เห็นไหมละ

พอออกจากสมาธิแล้วกราบมาทางภูเขา เราอยู่ภูเขากับเณรหนึ่ง ออกจากสมาธิเรียกว่าลงใจแล้ว ถูกต้องแล้ว ผิดก็คือเรานั้นเองพูดง่าย ๆ เราโล่งภูเขาได้ ๔ วันกลับมาขนาบอีก มาอะไร ไล้ เดี่ยวๆ ให้พูดก่อน ให้พูดก่อน เอาพูด เราปิดกวาดกับเณรอยู่ข้างบน เราก็เลยวางไม้กวาดที่ลานหินนั่นละ เณรก็วาง เขาก็ขึ้นมาๆ ยกโขยงมาทั้งวัด ก็เลยพูดตรงนั้น พอเขายอมรับแล้วก็อธิบายต่อๆ จากนั้นก็ติดเลย ไม่เอาละ เรื่องของเจ้าของเรียกว่าลืมเลย เอาแต่เรื่องของเราล้วนๆ ผ่านได้ เห็นไหมละ

นั่น อดแค้นได้หรือคนเรา ผู้เหนือเรายังมี พระพุทธเจ้าเหนือสาวกเหนือสัตว์ทั้งหลายมีอยู่ นั่นฟังซิ อันนี้มันก็อย่างนั้นแหละ หนักเข้าไปถึงขนาดโล่งภูเขา ร้องไห้ลงภูเขาก็อ้าง น้ำตาไม่มีประโยชน์ น้ำตาไม่เกิดประโยชน์ ไม่สนใจ ๔ วันกลับขึ้นไป พอลงใจ ปฏิบัติตามแล้วก็จำขึ้น ที่นี้พอแกลยอมรับแล้วก็สอนต่อ แก่ก็ฟังๆ ไปเร็ววะ ไปเร็ว เออะที่นี้ไปละ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ